

v této formě za vedení hostince. Jde tedy o spor z pracovního poměru a jest proto dána podle § 1 zák. čís. 131/31 výlučná příslušnost pracovního soudu.

Nejvyšší soud obnovil usnesení soudu první stolice.

Důvody:

Jde o smlouvu podsudnickou. Nejvyšší soud dovodil ve svém rozhodnutí v sb. n. s. čís. 6011, že taková smlouva může býti smlouvou ryze námezdní nebo smlouvou svého druhu v zákoně nepojmenovanou nebo pachtovní smlouvou o provozování hostinské živnosti v najatých místnostech, a že rozhodujícím je vždy obsah smlouvy. Nižší soudy zjistily, že poměr mezi stranami byl upraven písemní smlouvou ze dne 27. srpna 1926, jejíž podstatná ustanovení byla uvedena v napadeném usnesení. Podle obsahu této smlouvy nelze podle názoru nejvyššího soudu mluvit o poměru námezdním. Neboť nejdůležitější příznaky takového poměru jsou, že jde o poměr závazkový mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, o práci za řízení a disposic zaměstnavatelových s jeho prostředky pracovními, o osobní povinnost pracovní a osobní nárok na práci a závazek ručení za péči, ale jinak nikoli za zdar neb nezdar práce, jenž jde na účet zaměstnavatelův, tedy úhrnem o osobní hospodářskou závislost zaměstnaného v podniku zaměstnavatelově (sb. n. s. čís. 5451 a j.). Tyto předpoklady nebyly v souzeném případě splněny. Žalovaní se arcíť zavázali, čepovati jen lihové a občerstvující nápoje, žalobcem jim dávané z jeho zásob, museli však odebrané zboží do osmi dnů hotově zaplatiti a obdrželi pak 10% z hrubé tržby ze všech prodaných lihových nápojů na podkladě měsíčního vyúčtování. Žalobce neměl však žádné disposiční právo, neměl právo žalovaným cokoliv prikazovati, žalovaní nebyli ve svém působení nějak omezeni, mohli prodávati na vlastní účet kávu a čaj, veškerá jídla, pořádati zábavy a za tím účelem pronajímati místnosti, jim patřil i výtěžek z kuželny, kulečníku a her v hostinci a pod. Z toho patrno, že předmětem smlouvy nebylo konání služeb po určitou dobu za určitou úplatu od zaměstnance osobně podřízeného zaměstnavateli a pod jeho vedením v jeho podniku, nýbrž šlo tu o činnost samostatného podnikatele. Tomu nasvědčuje i to, že žalovaný František S. byl živnostenskému úřadu ohlášen jako nájemce při provozování hostinské a výčepnické živnosti žalobci náležející a byl podle výměru okresního úřadu v F. ze 7. února 1931 podle § 19 živnost. ř. v této vlastnosti schválen, dále skutečnost oběma stranami souhlasně uvedená, že od té doby byli žalovaní odhlášeni u nemocenské pojišťovny (viz též sb. n. s. čís. 4503). Nejde tudíž o spor z pracovního neb služebního poměru vzniklý mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem a proto není tu dána výlučná příslušnost pracovního soudu podle § 1 zák. č. 131/1931 sb. z. a n.

Čís. 13642.

Sociální pojištění (zákon ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n.).

Zaměstnanci lze dáti výpověď (§ 155 zákona) v době, kdy byl léčen

nikoliv z příkazu Ústřední sociální pojišťovny, nýbrž jen z příkazu Zemědělské nemocenské pojišťovny.

(Rozh. ze dne 13. června 1934, Rv II 767/33.)

Žalobce byl hospodářským dozorcem u žalované akciové společnosti. Dne 14. července 1932 žalobce onemocněl a byl léčen z příkazu Zemědělské nemocenské pojišťovny nejprve v nemocnici a potom v lázních. Za léčení dostal žalobce dne 21. července 1932 od žalované výpověď k 1. září 1932. V žalobě, již se domáhal žalobce na žalované zaplacení mzdy za 5 měsíců a náhrady za deputát, uváděl žalobce, že výpověď nepřijal, poněvadž jednak nebyla šestinedělní, jednak neodpovídala zákonu, protože v době nemoci výpověď dána býti nemůže, že se proto dne 19. října 1932 po uzdravení žalobce hlásil opět do práce u žalovaného cukrovaru, nebyl však přijat. Procesní soud první stolice žalobu zamítl a uvedl v otázce, o níž tu jde, v důvodech: Co se týče otázky, zda byla výpověď dána pravoplatně, jest k ní podle názoru soudu přisvědčiti, ježto ustanovení zákona ze dne 9. října 1924 čís. 221 sb. z. a n. v § 155 jen uvádí, že pojištěnci, jenž bude podroben léčebné péči ve smyslu § 154, nesmí býti dána za léčení nebo z důvodu tohoto léčení zaměstnavatelem výpověď ze služebního poměru. V § 154 jest však jen řeč o léčebné péči Ústřední sociální pojišťovny, nikoliv jiných nemocenských pojišťoven. K úplnému vyjasnění věci soud učinil dotaz na Zemědělskou nemocenskou pojišťovnu, která sdělila dne 8. března 1933, že žalobce v roce 1932 byl tamní pojišťovnou léčen a podporován, tedy nikoliv Ústřední sociální pojišťovnou. Ostatně Zemědělská nemocenská pojišťovna v Přerově sděluje, že žalobce jako pojištěnec pensijní podle zákona ze dne 1. července 1926 čís. 117 sb. z. a n. jest pojištěn pro případ invalidity u pensijního ústavu průmyslu cukrovarnického v Praze nikoliv u Ústřední sociální pojišťovny. Ustanovení § 155 zák. č. 221/24 nemá tedy u žalobce místa, takže výpověď mu mohla býti dána pravoplatně. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání mimo jiné z těchto

důvodů:

Dovolatel má za to, že mu po dobu jeho nemoci nemohla vůbec býti dána výpověď vzhledem k ustanovení zákona čís. 221/1924 sb. z. a n. Leč neprávem. Podle § 155 zákona ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n., nesmí pojištěnci, jenž bude podroben léčebné péči ve smyslu § 154, po dobu léčení nebo z důvodu tohoto léčení zaměstnavatelem býti dána výpověď ze služebního poměru. Jak jest uvedeno v nadpisu k § 154 a jak plyne z celého obsahu tohoto paragrafu, jde v § 154 o léčebnou péči Ústřední sociální pojišťovny. V souzeném případě byl žalobce podle přípisu zemědělské nemocenské pojišťovny v Přerově ze dne 8. března 1933 léčen od 14. července do 25. srpna 1932, tudíž i v době výpovědi (21. července 1932), ve veřejné nemocnici v Přerově, avšak nikoliv z příkazu Ústřední sociální pojišťovny, nýbrž jen z příkazu Zemědělské nemocenské pojišťovny v Pře-

rově. Nelze tu proto použití ustanovení § 155 zák. čís. 221/1924 sb. z. a n., jak správně dovodil již první soud. Pro úplnost se dodává, že by tu nebylo lze použití ani ustanovení § 55 zákona ze dne 21. února 1929, čís. 26 sb. z. a n., jehož se ostatně žalobce vůbec nedovolával.

Čís. 13643.

Jest na přejímateli obchodu (§ 1409 obč. zák.), by podnikl vše, co podle okolností případu lze rozumně na něm požadovati, by se obeznámil se stavem podniku, který přejímá, a to nejen po stránce aktiv, nýbrž i pasiv. Jen, zachoval-li tuto péči a přes to o podnikovém závazku nezvěděl, jest prost ručení.

(Rozh. ze dne 14. června 1934, R I 530/34.)

Žalovaní převzali obchod s uhlím od Z-a, jenž dlužil žalující firmě P., velkoobchod s uhlím, zažalovaný peníz. Žalobu o zaplacení proti žalovaným odůvodňoval žalobce tím, že žalovaní musili věděti o dlužích u žalující strany, souvisejících s podnikem Z-ovým, neboť v době, kdy žalovaní přejímali obchod, vedla žalující strana proti Z-ovi exekuci, při čemž na obecním úřadě v Č. byly vyvěšeny dražební edikty, že státní dráhy činily námitky z podnětu staničního úřadu proti dražbě kůlny stojící na drážním pozemku, že i ze zápisu Z-a se mohli žalovaní dověděti o tom, že účty žalující strany nejsou zapraveny. Procesní soud prvního stolu žalobu zamítl. Důvody: Na straně žalující jest, by prokázala, že přejímatel podniku o vymáhání dluhu věděl nebo věděti musel, t. j. o nichž by věděl, kdyby při přejímání dbal normální pozornosti (§ 1297 obč. zák.). Přejímatel nemá však povinnost informační, nemá povinnost dotazovati se prodávatele, zda na podniku jsou dluhy a jaké. Přes to však strana žalovaná, jak zjištěno, se Z-a dotazovala po dlužích podniku, a tento ji ujistil, že kromě dluhu fě Č. Kč 17.000 a fě W. Kč 8000, jiných dluhů nemá. Tudíž šetřila strana žalovaná normální péče, ana šla nad svoji povinnost. Vždyť platí zásada poctivého obchodního styku (§ 863 obč. zák.) a, jestliže strana žalovaná uvěřila Z-ovi, nelze ji tuto důvěru vytýkati, zvláště ano není ani tvrzeno, že tu byl důvod k nedůvěře. I když byla před nebo v době převzetí na obecní desce vyhláška o exekuci proti Z-ovi, nemá tato vyhláška v sobě předpoklad všeobecné notoričnosti, a kdyby strana žalující tvrdila, že žalovaná její obsah znala, musila by to dokázati. Strana žalovaná neměla povinnost informační, a tudíž nemusila se dotazovati na staničním úřadě v Č. o stavu podniku Z-ova. Strana žalovaná neměla povinnost vyžadovati od Z-a jeho obchodní spisy, a tento pak ani nebyl povinen je vésti nebo vydati, když není ani tvrzeno a prokázáno, že byl protokolovaným obchodníkem. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, dále jednal a znovu rozhodl. Důvody: Odvolatelka, provádějíc odvolací důvod nesprávného posouzení právního, vytýká především, že napadený rozsudek vychází z nesprávného právního názoru, že přejímatel nemá povinnost informační a nemá povinnost dotazovati